

Krokilla ajándéka

Cékla kutya és kisgazdája Ádám, otthon játszottak a kertben. Ádám a kerti csapból kígyózó slaggal locsolta Céklát, aki mint egy kisgyerek, játszadozott a vízzel. Harapta, ugatta, átszaladt rajta, ugrándozott, néha pedig lefetyelt belőle. Mikor már teljesen vizes volt minden szőrszála, belehempergett a homokba. Ádám nagyon szerette nézni ahogy Cékla a vízzel mókázott, ő pedig nagyokat kacagott Cékla minden vicces mozdulatán. Nagyon remekül érezték magukat. A vízről Ádámnak újra eszébe jutott Krokilla, egy picit szomorú is lett.

– Hiányzik Krokilla, ő is nagyon szereti a vizet – mondta Ádám.

Már két nap is eltelt, mióta Krokillával találkoztak. Cékla észrevette, hogy Ádám naponta többször is szomorúan emlegeti Krokillát, és néha még mindig picit elpityeredik. Elhatározta, hogy jobb kedvre deríti. Egy darabig töprengett mivel vidíthatná fel, aztán egyszer csak eszébe jutott egy remek ötlet.

Délután ismét elindultak a Duna-partra. Cékla, Ádám és az anyukája. Ádám vitte a szokásos játékait. A kis locsolókannáját, amibe az üres csigaházakat és szép kavicsokat gyűjti. A kisvödört, amit tele lehet szedni homokkal, és a kislapátot, amivel az előbb említett vödört tele lehet lapátolni. Útközben arra gondolt, milyen jó lenne, ha újra látná Krokillát. A partra érve Ádámnak feltűnt, hogy Cékla nem szalad a vízbe, hanem a parton keresgél. De nem úgy, ahogy a botok után szokott.

– Mit csinálsz Cékla? Nem akarsz a hullámokkal játszani? – kérdezte.

– Nem érek most rá, nagyon fontos dolgom van.

– Mi lenne az a fontos dolog? – kérdezte Ádám.

– Azt még nem mondhatom meg, meglepetés lesz – válaszolta Cékla.

Ádám lepakolta a parton a játékait, de közben azt nézte, Cékla miben munkálkodik.

– Ne segítsek Cékla? – kérdezte.

– Nem kell, köszönöm – válaszolta Cékla, miközben a part melletti fák alatt minden egyes négyzetmétert alaposan átvizsgált.

– Ez sem jó, meg ez sem – mondogatta halkán. – Nem találom. Egyszerűen nem találom – mondta a bajsza alatt halkán.

Cékla egyre messzebb bóklászott, Ádám már épp szólni akart, hogy ne menjen messzebb, mikor meglátta, hogy Cékla felvesz egy nagy valamit a földről. Látszódtott, hogy alig bírja el, csak lassan tudta vonszolni. Fogta az egyik felét, a végét pedig húzta a homokban a kavicsok között. Mikor odaért vele Ádámmal, letette elé a földre.

– Ezt neked hoztam – mondta büszkén.

– Tényleg? Mi is ez pontosan? – kérdezte Ádám.

Cékla elmosolyodott.

– Ez egy olyan farönk, ami szerintem egészen hasonlít Krokillára. Tudom, hogy Krokilla sokkal nagyobb volt, de így itt lehet velünk mindig mikor lejövünk játszani. Az is lehet, hogy ő hagyta itt neked emlékebe, csak jól eldugta a fák között, hogy mások ne találjanak rá. De tudta, hogy én megtalálom neked.

– Ó Cékla, te olyan jó barát vagy – mondta Ádám. – Nagyon örülök, hogy megtaláltad nekem. Csinálok is neki egy kis tavat, amiben megmártózhat.

Nagyot játszottak együtt a vízparton.

– Indulunk – szölt Ádám anyukája.

– Rendben anyu, csak odébb húzom Krokilla ajándékát, nehogy elvigye éjszaka a víz – mondta Ádám. – Segítenél Cékla?

– Persze.

Ádám megfogta az egyik felét, Cékla a másikat, és visszahúzták a fák közé Krokilla ajándékát, nehogy egy nagyobb hullám éjszaka elvigye messzire.